

imødekomme mine Kritikere og anvende netop den Statistik, de ønsker anvendt. Jeg frafalder altsaa i det følgende Brugen af Ordene Husmænd og Gaardmænd og henholder mig til den Statistik, der bygger paa Ejendomsskyldvurderingen. Denne Statistik er kommet frem i to Meddelelser fra Landsoverskatteraadet, den ene er Nr. 24, som blev benyttet i Foraaret af mine ærede Modstandere, og den anden Nr. 29, som ingen endnu har kunnet benytte her i dette høje Ting. I disse Meddelelser gives der en Oversigt over de skattepligtige Indtægter, bl. a. i Landdistrikterne. Nu har jeg med Benyttelse af disse Oversigter regnet ud, hvor stor den gennemsnitlige skattepligtige Indtægt for Indtægtsaaret 1918 var i de forskellige Landdistrikter, for derved at se, om mine ærede Kritikere virkelig havde Ret, da de bestred Rigtigheden af mine Udtalelser om, at det mindre Landbrug betaler sig forholdsvis bedst; det er jo Hovedsagen. Jeg er da kommet til følgende foreløbige Resultat for Indtægtsaaret 1918 efter Landsoverskatteraadets Beregning, der regner med gældfri Ejendom. For Ejendomme med en Ejendomsskyld af 10 000—15 000 Kr. var den skattepligtige Indtægt 1 830 Kr. for Øerne og 1 870 Kr. i Jylland. For den næste Gruppe med 15 000—20 000 Kr.'s Ejendomsskyld paa gældfri Ejendom var Indtægterne henholdsvis 2 290 og 2 000 Kr. I den næste Gruppe med Ejendomsskyld mellem 20 000 og 30 000 Kr. var Indtægterne henholdsvis 3 170 Kr. for Øerne og 2 750 Kr. for Jylland. I den næste Afdeling med Ejendomsskyld 30 000—40 000 Kr. var Indtægterne henholdsvis 4 380 Kr. og 3 700 Kr. I den følgende Gruppe, hvor Ejendomsskylden er fra 40 000 til 50 000 Kr., var Indtægterne 5 530 Kr. paa Øerne, 4 760 Kr. i Jylland; i den næste igen med en Ejendomsskyld paa 50 000—75 000 Kr. var Indtægterne henholdsvis 7 800 Kr. og 6 200 Kr., og i den sidste af de anførte Grupper, hvor Ejendomsskylden var mellem 75 000 og 100 000 Kr. paa gældfri Ejendom, var Indtægterne paa Øerne i 1918 9 600 Kr. og i Jylland 9 000 Kr. Hvis man nu udregner, hvor meget da det gældfrie Landbrug har givet i Indtægt pr. 1 000 Kr. Ejendomsskyld, faar man først et rigtigt Billede af, hvad der betaler sig bedst, det større eller det mindre Landbrug, og man kommer da til følgende Resultat: Det mindste Landbrug, Gruppe 1, har givet en Nettofortjeneste, udtrykt i skattepligtig Indtægt, paa 187 pro mille, den anden Gruppe 122,6 pro mille, den tredie Gruppe 84,6 pro mille,

den fjerde Gruppe 89,8 pro mille, den femte Gruppe 82,3 pro mille, hvorefter Promillen i den sjette Gruppe hæver sig til 112 og i den syvende, de største af de anførte Brug, er 106,3. Ærede Medlemmer vil se, at der er ikke et ganske jævnt Fald.

Nu kunde man sige: Ja, men er det ikke noget tilfældigt, noget, der alene gælder for Indtægtsaaret 1918? At det dog ikke er saaledes, viser min Bearbejdelse af Meddelelsen Nr. 29, som vedrører Indtægtsaaret 1919. Efter denne Beretning var Indtægterne i de af mig nævnte Grupper af gældfrie Ejendomme følgende: i første Gruppe paa Øerne 2 200 Kr. og i Jylland 1 830 Kr.; i anden Gruppe henholdsvis 2 678 Kr. og 2 300 Kr.; i tredie Gruppe 3 350 Kr. og 3 000 Kr.; i fjerde Gruppe 4 550 Kr. og 4 000 Kr.; i femte Gruppe 5 700 Kr. og 5 000 Kr.; i sjette Gruppe 7 576 Kr. og 6 620 Kr., og i den sidste Gruppe, gældfrie Ejendomme med en Ejendomsskyld paa 75 000—100 000 Kr., var Indtægterne i 1919: 10 800 Kr. paa Øerne og 8 800 Kr. i Jylland. Udregner man nu paa samme Maade, som jeg har gjort det for det andet Tilfældes Vedkommende, den skattepligtige Indtægt pr. 1 000 Kr.'s Ejendomsskyld, kommer man til følgende Resultat for Indtægtsaaret 1919: Første Gruppe 161 pro mille, anden Gruppe 142 pro mille, tredie Gruppe 127 pro mille, fjerde Gruppe 121 pro mille, femte Gruppe 119 pro mille, sjette Gruppe 112 pro mille og syvende Gruppe 112 pro mille. Her er altsaa for Indtægtsaaret et ganske regelmæssigt Fald i den forholdsmæssige Indtægt fra de smaa Brug til de større og de største af dem, Statistikken omfatter. Naar dette virkelig viser sig at være Tilfældet paa Grundlag af den Statistik, de Herrer anerkender, Landsoverskatteraadets, ser jeg ikke rettere, end at jeg havde fuldstændig Ret i Foraaret, da jeg gjorde opmærksom paa, at disse smaa Landbrug betaler sig forholdsvis bedre end de store. Det er et Argument foruden mange andre til Fordel for en Lov om Ekspropriation af Jord til smaa Brug her i Landet.

Mange ærede Medlemmer vil maaske høre med nogen Forbavselse, at Aarene 1918 og 1919 gav saa beskedne Indtægter til det danske Landbrug. Jeg vil nu gaa ud fra — det skylder man Statistikken —, at den er fuldkommen rigtig, at Opgivelserne er helt korrekte, men der er dog en Ting, der forbavser mig noget, og det er, at de Steder, hvor man har den lave Ind-